

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ε' 14-19)
16 Ιουλίου 2017

Στὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀληθινῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου καὶ μὲ ἀπλὲς ἀλλὰ δυνατὲς εἰκόνας θυμίζει στὸν ἀκροατὴ τόσο τὰ θεωρητικὰ ὅσο καὶ τὰ πρακτικὰ του καθήκοντα. Διαβάζεται σήμερα αὐτὴ ἡ περικοπή, γιὰτὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὴ μνήμη τῶν Πατέρων ποὺ συγκρότησαν τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (451 μ.Χ. στὴ Χαλκηδόνα), καὶ διετράνωσαν τὴν ὀρθόδοξη πίστη, ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, χωρὶς ἁμαρτία. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στάθηκαν μὲ λόγια καὶ ἔργα ἀληθινοὶ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Κύριος λέγει στοὺς μαθητὲς του ὅτι εἶναι τὸ «φῶς τοῦ κόσμου». Πιὸ τιμητικὸς χαρακτηρισμὸς δύσκολα βρίσκεται. Τοὺς ὀνόμασε μὲ τὸ δικό του ὄνομα, διότι Αὐτὸς εἶναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». Ὅταν θέλησε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν οὐσία τῆς ἀποστολῆς Του διεκήρυξε: «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα». Φυσικὰ αὐτὸ τὸ φῶς οἱ μαθητὲς δὲν τὸ ἔχουν ἀπὸ μόνοι τους, ἀλλὰ τὸ παίρνουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ ποὺ εἶναι τὸ «φῶς τὸ ἀληθινόν». Ἀπὸ τὸ Χριστὸ παίρνουν τὸ φῶς οἱ πιστοὶ καὶ τὸ καθρεπτίζουν πρὸς τοὺς ἄλλους. Γίνονται ἔτσι τὸ πνευματικὸ φῶς τοῦ κόσμου. Μὲ τὸ φῶς τους καθοδηγοῦν, κρίνουν καὶ σώζουν τὸν κόσμον. Ἔτσι ἦταν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἐφώτισαν τὸν κόσμον, ὄχι μόνο στὴν ἐποχὴ τους ἀλλὰ πάντοτε.

Ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ὅμως δὲν κρύβει τὸ φῶς, ἀλλὰ μεταδίδει τὸ φῶς καὶ στοὺς ἄλλους μὲ τὴν ἱεραποστολή. Τὸ φῶς ἄναψε μέσα μας, δὲν δόθηκε ἀποκλειστικὰ γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαμβάνουμε τελείως προσωπικὰ. Ἄν τὸ κρύψουμε «ὑπὸ τὸν μῶδιον», ἂν τοῦ στερήσουμε τὸν ὀρίζοντα ἀκτινοβολίας, ὄχι μόνο δὲν θὰ ἀνταποκριθῇ στὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του, ἀλλὰ καὶ τελικὰ θὰ σβῆσῃ. Κάθε φῶς πρέπει νὰ λάμπῃ. Εἶναι στὴ φύση του νὰ διακρίνεται, νὰ φαίνεται. Μιὰ φωτισμένη ἀπὸ τὸ Χριστὸ ψυχὴ θὰ φανῇ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζεται ἀπὸ τὸ πῶς συμπεριφέρεται, πῶς κινεῖται, πῶς ἀντιδρᾷ. Τὸ φῶς ἀποκαλύπτει ὅ,τι κρύβει τὸ σκοτάδι. Προειδοποιεῖ γιὰ τοὺς κινδύνους, βοηθεῖ στὸν καθορισμὸ τῆς σωστῆς πορείας, διαλύει τὴν ἀβεβαιότητα.

Ὁ πραγματικὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ φωτίζει μὲ τὴν ἀρετὴ του. Ἡ ζωὴ του εἶναι ἓνα φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ μίμηση. Δὲν ἔχει σημασία ἡ κοινωνικὴ του θέση. Εἴτε βρίσκεται στὴ βάση, εἴτε στὴν κορυφὴ τῆς κοινωνικῆς πυραμίδας ἐπιβάλλεται μὲ τὴν τιμιότητα, τὴν εὐλικρίνεια, τὴ σοβαρότητα καὶ τὴ σεμνότητά του. Δὲν παίρνει ἀξία τὸ πρόσωπο ἐνὸς

τέτοιου χριστιανοῦ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του ἢ τὴ θέση ποὺ κατέχει, ἀλλὰ ἡ θέση καὶ τὸ ἀξίωμα παίρνουν ἀξία ἀπὸ αὐτόν. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει δὲν εἶναι τὸ ποῦ θὰ φθάσει, ἀλλὰ ἀνὰ θὰ ἀκτινοβολεῖ.

Δὲν εἴμαστε οἱ χριστιανοὶ ἀπλῶς φῶς γιὰ τὸν ἑαυτό μας, πρέπει νὰ εἴμαστε «φῶς τοῦ κόσμου» καὶ νὰ λάμπουμε στὴν καρδιὰ τῆς ἀνθρωπότητας, «ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων», εἶπε ὁ Χριστός. Ὅχι μὲ θεωρίες ἀλλὰ μὲ «καλὰ ἔργα» ποὺ στρέφουν τὴν προσοχὴ στὸ Θεό. Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν εὐαγγελίων ἡ λέξη «καλός» δὲν σήμαινε ἀπλῶς ἀντίθετος τοῦ «κακός».

Εἶχε εὐρύτερη ἔννοια καὶ εἶχε τὴν ἔννοια τοῦ ωραίου, τοῦ ἐλκυστικοῦ, τοῦ χαριτωμένου. Τὰ «καλὰ ἔργα» ἐπομένως ποὺ ζητᾷ ὁ Χριστός, δὲν εἶναι μιὰ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεση καθήκοντος. Εἶναι ἔργα χαριτωμένα, γεμάτα ἀγάπη καὶ χαρά. Ὅχι παγερὴ ἐξυπηρέτηση, εὐγένεια κατὰ παραγγελία, ἀλλὰ αὐθόρμητη καλωσύνη, γεμάτη φῶς στὴν καρδιὰ καὶ στὸ πρόσωπο. Στὴν καλωσύνη τῶν ἀγίων ὑπάρχει πάντα κάτι ἡρεμο, θελκτικὸ στὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀγίων, στὰ λόγια, στὶς πράξεις, στὴ σιωπὴ τους. «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων».

Καὶ ἐδῶ ἔρχεται τὸ ἐπόμενο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀληθινοῦ μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, αὐτοῦ ποὺ εἶναι πραγματικὸ φῶς ποὺ φωτίζει πνευματικὰ τὸν κόσμο.

Ὁ πραγματικὸς μαθητὴς ζεῖ καὶ διδάσκει ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, χωρὶς περικοπὲς ἢ προσθέσεις, ἀνόθευτη. Φαίνεται εὐκολο αὐτό, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Γιατὶ τὸ ἄπλετο φῶς κουράζει τὰ ἀσθενικὰ μάτια καὶ ὁ ἥλιος ξεσκεπάζει τὰ ἐλαττώματα ποὺ κρύβει τὸ μισοσκόταδο. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὸ σκότος καὶ ὄχι τὸ φῶς, ἐπειδὴ, ὅπως λέγει ἄλλοῦ ὁ Χριστός, εἶναι πονηρὰ τὰ ἔργα τους.

Δύσκολος ὁ δρόμος τῆς ἀλήθειας, ἀλλὰ λυτρωτικός. Τὸ πλησίασμα στὸ φῶς εἶναι στὴν ἀρχὴ δύσκολο, ὕστερα ὅμως τὰ μάτια τῆς ψυχῆς συνηθίζονται, ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται καὶ γίνεται ὁ ἴδιος φῶς ποὺ φωτίζει καὶ τοὺς ἄλλους. Ἔτσι ἔγινε μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες, ἔτσι μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ ὅλους μας. Ἀρκεῖ νὰ δεχθοῦμε τὸ φῶς, νὰ τὸ κρατήσουμε ἀναμμένο, γιὰ νὰ τὸ μεταδώσουμε ἀνόθευτο σ' αὐτοὺς ποὺ περιμένουν νὰ τὸ παραλάβουν ἀπὸ ἐμᾶς.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]